

ביתנו

עליון קביון העוונות

14 במאי 1964

מס. 53

העורך, ג' בסיון תשכ"ד

בתום השבעה ליום המר, בו נקטפו חיינו הצעירים של

א ב ר י

שותפים לסבלם של טובה ומשה, יובל ועמי,

אנו מניחים זר פרחים על קברו הרענן.

אסון כבד פקד את ביתנו, בנינו היקר א ב ר י איננו בחיים. המומים ומזועזים הננו ניצבים מסביבו כשכל ישוחנו זועקת: "לא, לא ולא". ויקירנו רגוע ושקט עומד ללכת מאתנו לעולמים ואין מנוס. ניצבים כאן ונפשינו עלינו מרה, על כי בננו איננו יותר אתנו, אנחנו בחיים.

מדוע התאכזר בך הגורל המר? בדמי חייך, כולך שופע עולמים, מלא חכניות וחלומות כאשר הכל עדיין לפניך פקדך המות, ובלבנו נותר חלל, חלל וכאב.

המות? הן לא יתכן! טרוף להשלים! איך זה? איך נמחיש לעצמנו את גדל האסון? דמות רודפת דמות, זכרונות קוטעים זכרונות ובמרכזם אחת, ואתה דומם ומחריש, ואנו חסרי אונים.

ניצבים מסביבך, כל אחד וצערו אתו, מתענים נכח סבלם וכאבם של בני המשפחה וידנו קצרה מלהושיע. צר לנו מאד, ואין נחמה.

נדם לך, נאלם חלילך, נמוג חיוכך הרחב, לא יהדהד יותר צחוקך ואף התוגה החרישית לא תשתקף בעיניך, אך אתנו אתה ואף תהיה מ חלק בלתי נפרד אתה מרקמת חיינו ומקומך שמור במשפחה, בקבוצה ובקבוץ לעד.

י ה י ז כ רך ב ר וך .

(דברים שנאמרו על
הקבר הפתוח
מפי מוטיב)

דבורה שואלים

" מדוע רבות כל כך שגיאות הכתיב ושגיאות הדפוס ב " ב ר י ת נ ר " .
בעיה זאת מטרידה אותנו זה זמן רב. המאמרים יוצאים מידי מתוקנים (אם יש צורך)
וחוזרים, לא אחת, מלאי שגיאות - אם באותן שגיאות, שתוקנו ואם בשגיאות חדשות,
אחרות. השבויסים בדפוס רבים, אף אחר ההגהה. המוספטים בלתי מובנים - פעמים
מפני, שמלים שובשו בו.

העברנו מכתב מתאים למשרד ההדפסה, בו בקשנו יתר הקפדה - ונה צעד ראשון.
ועם החברים הסליחה.

בשם המערכת - מרתה.

דבורה ק. שואלת:

כיצד ייתכן, שכל'או רוב עובדות המחסן, מחסן הבגדים, עבדו ביום האחד במאי?
בכל השנים נהגנו לבצע רק את העבודות ההכרחיות ביום זה, הרי הוא יום שבתון
מוחלט. דבורה מבקשת תשובה מן המוסדות, הנוגעים בדבר!

ל נ י ו ה , ל י ו ס ף ו ל ת מ ר

ש . פ . ע ב ר כ ו ת

ל ה ו ל ד ת

ב ת - ע מ ו

ל ש ר ה ו ל ג ר ש ו ן

ש . פ . ע ב ר כ ו ת

ל ה ו ל ד ת ה ב ת